Ч. 39. Неділя 3 марта (19 лютого) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за злоденем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Перед скликанем парляменту — Італіяньско-турецка війна. — Справа холмска в росийскій Думі. — Забуреня в Пекині.

„Slavische Korresp." доносить, що на второк скликано засіданє комісиї парляментарної клюбу ческого для нарад над найважнійшими справами того клюбу. Більшість комісиї домагає ся удержаня повної солідарности, так аби не повторили ся такі річи, як при голосованю над буджетовою провізориєю, коли радикали голосували против закона і против більшости. Більшість буде домагати ся, аби покінчити з анархією і привернути повну солідарність клюбу. Натомість партия народних социялістів на своім вчерашнім засіданю в Празі візвала клюб до опозициї.

В справі італіяньско-турецкої війни доводує ся Бюро Райтера з дипльоматичних кругів о нових заходах держав коло мирового посередництва між обома воюючими державами. Перед 10 днями вискнув з росийскої сторони проєкт, аби 5 держав підняло ся мирового посередництва. Той проєкт повстав перед звістними подіями в Бейруті, котрі однако на мирові заходи не мали ніякого впливу. Задачию, яку держави мають розвязати, є спільне порозуміне, аби як в Римі так і в Константинополи могли бути предложені такі мирові услівя, які могли би бути приняті обома тими державами. Доси такої підстави ще не найдено. Держави гадають запитати Італію, які уступки поробила би она в заміну за заключенє мира.

Одинайцятий параґраф холмского предложеня, після котрого мають бути задержані в новій ґубернії закони обовязуючі в Польскім королївстві для заряджень цивільних і судових, викликав живу дискусию, бо 1-ий уступ того §. постановляє, що всї права і обовязки варшавского ґенерал-ґубернатора що до нової ґубернії переходять на міністра справ внутрішних і инших міністрів. Польскі посли Димша, Парчевский і Гарусевич та проґресіст ґр. Уваров і др. були думки, що супротив відкиненя Х-ого §, сей параґраф мусить сам собою відпасти. Октябрист, член правиці Тимошкін і націоналісти заявили ся против счеркненя I. уступу XI-ого § та поставили внесене, щоби безпроволочно розпочати над ним наради. Внесене порішено 136 голосами против 125 голосів опозициї і части октябристів. Дума розпочала отже наради над XI-им §-ом.

В дискусиї заявив помічник міністра справедливости, що задержанє законних постанов, обовязуючих в Королївстві польскім, треба для холмскої ґубернії уважати хвилевим зарядженем. Правительство прийшло до переконаня, що заведенє одноцілого цивільного кодексу по всїх частинах держави є річию невідкличною і то також з мотивів політичних, бо на тій основі може наступити стопленє ріжних наций держави. В Італії і Німеччині по переведеню політичної єдности наступило також уодноцільненє законодавства по всїх складових частях. Правительство зовсім не криє ся з тим, що ціли проєкту є чисто політичні, іменно ті, щоби холмску ґубернію ухоронити від польонізациї і ту відвічно росийску землю злучити орґанічно з внутрішними ґуберніями цісарства. З тої причини правительство набрало переконаня, що окружний суд холмский треба підчинити не варшавскій судовій палаті, але київскій. П. Димша зазначив, що виготовленє одноцільного кодексу для Росиї є річию неможливою. В Німеччині ненімецкі нациї становлять ледви 6 процент, а майже 50 літ треба було до переведня одноцілого кодексу, в Росиї неросийскі народи становлять 36 процент загалу населеня. В голосованю Дума приняла 168 голосами против 139-ох, уступ 1-ий XI-го §-у холмского проєкту, а відтак без дебати 6 дальших уступів того §-у.

Столиця давного хіньского цісарства, яке так нагло розплило ся в нічо, аби зробити місце републиці, є від онологи місцем грізних забурень. Не потрясуть они вправді підвалинами нового ладу, не мають навіть політичного підкладу, але дуже болючо відібють ся на Европейцях осївших в столици Хіни.

ПАН ПУЦ і ПАН СКОПІЧЕК.

(З ческого — Л. Струпежницкого).

(Конець).

VI.

Зараз рано по сій неспокійній ночи ішов пан Скопічек, котрий мимоходом сказавши, виглядав дуже сердито, до пана Пуца по образи.

Пан Пуц, як ми вже перше згадували, малював портрети пана Скопічка и его жінки і нині образи мали бути готові.

— Добрий день! — повитав его пан Пуц.

— Добрий день, друже! — відповів пан Скопічек. — Ах, як я тішу ся на ті образи. Але, щоби не забути, моя пересилає свій поклін, не могла з радости цілу ніч спати, хотіла іти зі мною, але не могла, якісь боляки викинуло їй на голові. — Пан Скопічек не признав ся, що причиною боляків був він сам.

— Ходім же до моєї комнати — сказав пан Пуц. — Війшли до малої комнатки, котрої вікна виходили до города.

Пан Скопічек поставив свою палицю в кут, де стояло ще кілька инших палиць, витер окуляри, розставив ноги, отворив очи і сказав: — Я так трохи знаток! — що впрочім могло бути правдою.

— Тим більше мене тішить. Твій образ ще на підставі. Знаменито удав ся мені; кождий, що его побачить, мусить сказати: То пан Скопічек, правдивий пан Скопічек, як живий.

Між тим здоймив пан Пуц заслону з образа.

Оба поглянули на образ і остовпіли. Не було там що правда портрету пана Скопічка, але правдивий, вималюваний скопець і як вималюваний! — Як живий, лише промовити!

— Пробі, а то що? — крикнув пан Пуц, витріщивши очи.

— Триста трийцять три бід! — верещав живий Скопічек, побачивши намальований скопець і тряс ся зі злости. — Ти драбе, хочеш мене висьміяти?

— Алеж даруй, я сам не розумію, як то могло стати ся.

— Пуц, я страшний в своїм гніві!

— Алеж я малював тебе на правду; ти сам то бачив. Там лежить твій портрет. Хто мені тут так господарив? Всьо порозкидане, аж страх.

Підніс портрет закинений в кут і говорив: Ось тут маєш твій вірний портрет, знай мої чесні наміри! — І піднявши портрет, підсунув образ пану Скопічкови аж під сам ніс.

Знов оба страшно крикнули.

Образ міг вправді представляти пана Скопічка, коли би пан Скопічек був більше до него подібний і не мав ще особливших додатків, як: величезні ослячі уха, великі волові роги і ніс, червоний як овоч паприки.

— Сто громів! — верещав пан Скопічек.

— Боже, побий того поганця!

— Прости — оправдував ся нещасний маляр — не можу навіть поняти, як то могло стати ся.

Але пан Скопічек не дав ся переблагати: кинув портретом до землі і вхопив малого пана Пуца в обі свої дужі руки.

— Тут портрет твої пані, він тебе переконає, що я не хотів з тебе насьміяти ся — просив ся пан Пуц в смертельній тревозі та сягнувши по згаданий портрет, показав его пану Скопічкови.

— Ух, до чорта! — закляв пан Скопічек, побачивши его — ти мою жінку так малюєш? Так? горбату? з гузарскими вусами? з бородавкою, як дуля на носі? Пождиж, я тебе научу!

Пан Скопічек досяг першої ліпшої палиці — на нещастє була то якраз сріблом кована палиця пана Пуца — і кинув ся з лютостию на овского Рафаіла, тратуючи при тім по его образах, кистях, фарбах, аж вкінци цілий задиханий вибіг з палицею на двір і пігнав до дому.

Ледви що пан Пуц трохи отямив ся, прикликав зараз свою господиню і вхопивши її за рамя, крикнув їй до уха як божевільний:

— Хто тут вчера був? Говори, нещасна!

— Ніхто — лепетала наполохана господиня.

Пан Пуц вхопив ненабиту рушницю і за-

Виновниками суть вояки хіньскі. Як звістно, Юаншікай, візваний загроженою династию, ставив ся був в Пекині на чолї кількох тисяч свого войска. То войско було очевидно удержуване не з приватної кишени Юаншікая, лише з державних фондів. Позаяк стан скарбу хіньского є дуже лихий, каси стоять пусткою і не знати, звідки брати средства, то се войско Юаншікая опинило ся в поганім положеню. О виплаті не могло бути бесїди і ту справу полишено до порішеня в відповіднїйшій порі, так що войско Юаншікая мусїло собі радити, як уміло.

Передвчера наспіли з Пекіну вісти, що то войско збунтувало ся і рабує місто. Бунтівників має бути до 2000. Вислано кілька тисяч войска на усмирене рунту, але поки що ладу не заведено.

Новинки.

Львів, 2 марта 1912.

— **Архікнязь Кароль Франц Иосиф** вибрав ся нинї зі своєю шкадроною з Болеславя (Bunzlau) в Чехах в дорогу до Коломиї де має станути дня 15 цьвітня. Архікнягиня Зита позістала в Брандизї. В Коломиї позістане архікняжа пара з малими вимками аж до осени. Що до дальшої служби Архікнязя від осени 1912 не порішено ще доси нїчого.

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Намістник переніс комісарів повітових: Ад. Галевского з Бережан до Львова, Яц. Бенявского з Бучача до Гусятина; — концепістів Намістництва Андр. Льоншана де Беріє із Золочева до Львова і Стан. Шелїговского зі Львова до Бережан та практикантів концептових Намістництва: дра Стеф. Куриса із Станиславова до Бучача, Володим. Грицкевича зі Львова до Підгаєць і Арт. Авліха зі Львова до Станаславова.

Президия краєв. Дирекциї скарбу іменувала офіцияла рахункового Фридр. Ербара ревідентом рахунковим в IX кл. ранги; асистентів рахункових Вільг. Ольшевского і Ем. Німчиновского офіциялями рахунковими в X кл. ранги, а практикантів рахункових: Ад. Цалера і Дамяна Тустановича асистентами рахунковами в XI кл. ранґи в галицких властях скарбових.

— **Ліцитация.** Дня 5 марта 1912 о год. 9 рано відбуде ся в магазинах товарових стациї Стрий публична ліцитация невідобраних товарів як: горівки, вино, селедцї, цукорки, сірники, фарби, смаровила, меблї, машини рільничі, мігля, товари блаватні, порожні бочки і т. п. о скілько не будуть викуплені.

— **Відшкодоване за вибиті шиби.** Властитель каварні в „Народній Гостинници" р. Лев Вольман, зажадав від Товариства „Гаммонія" виплаченя єму суми 1.100 К за вибиті шиби підчас якоїсь демонстрациї у Львові. Гаммонія не хотїла виплати тої суми і розпочав ся процес. Перша інстанция рішила, що то був бунт населеня, отже vis major (висша сила) і тому відшкодоване не належить ся. Однак суд апеляцийних орік, що то була лиш звичайна демонстрация і що „Гаммонія" повинна заплатити Вольманови цїлих 1.100 К.

— **Два за два.** Купець Пордес винен був якійсь фірмі за товари 235 К, а що не платив, то фірма заскаржила его і суд засудив его на заплату 256 К. Пордес ще й тепер зволїкав і остаточно прийшло аж до екзекуциї. Але Пордес мав проворного синка Хаскля, неаби яке „кепеле". Той, щоби недопустити до грозячої екзекуциї придумав таку штуку: Вислав фірмі переказом 56 К, а дїставши рецепіс дописав на нїм до числа 56 з переду ще 2. Коли прийшла екзекуция, Хаскель показав рецепіс, що вислав 256 К і екзекутор вине́с ся. Хаскель вже тїшив ся, що виратував батька з клопоту, тимчасом справа вийшла на верх і Хаскель за таку на око дрібничку мусїв ставати перед судом, котрий его за дописане числа 2 на рецепісї засудив на два місяцї арешту. По оголошеню вироку один із судиїв сказав до Хаскля: „Два за 2". На то Хаскель відповів: Добре що не розходило ся о 900 К, бо тодї було би „девять за 9".

— **Репертуар руского театру у Львові.** Сала „Gwiazd-и" ул. Францїшканьска 7. Початок о год. 7 вечером.

З недїлю 3 марта дві послїдні вистави, пополудни о 3 год. по зниженій цїні „Ой не ходи Грицю", вечером новинка „Жага", образ в 5 днях зі сьпівами і танцями М. Черняхівскої-Старицкої.

— **В справі вакацийних осель.** З причини реставрациї двора в Милованю, де „Товариство вакацийних осель" має, як звістно, застережений сервітут, не було де вислати минулих вакаций львівскої убогої дїтвори на оселю, тим більше, що в Угерцях винявских, де тов. „Просьвіта" хотїло оселю примістити, появила ся була сильна пошесть коклюшу. В тім прикрім положеню прийшов товариству поновно з поміч Є. Е. Митрополит, відступаючи для дїтвори на час вакаций свою палату в Уневі разом з великим парком і лісом, а крім того зволив і на сей рік не відмовити нам сего доброзійства. А що двір в Милованю вже зреставрований, длятого товариство мало би по раз перший можність вислати сего року на оселю два відділи дїтвори, т. є. крім відділу дївчаток також відділ хлопцїв, до чого товариство від давна стремить і що являє ся справдї пекучою потребою. Треба тямити, що руска дїтвора львівских народних і видїлових шкіл рекрутує ся з найбіднїйших верств населеня, мешкає переважно по вогких сутеринах, де сьвітло сонця нїколи не доходить, відживляє ся нужденно і проте нїчо дивного, що й вигляд єї відповідає вповні тим невідрадним обставинам, отже наглядна у неї блїдниця, сильна анемія та наклін орґанізму до всяких недуг! Річ ясна, що з такого поколїня можуть вирости лише калїки! На се не вільно нам однак дивити ся рівнодушно, бож ся дїтвора — се наші будучі громадяни, народні робітники! Обовязок запобігати лиху взяло на себе „Тов. вакацийних осель", яке від 7 лїт сповняє его в сей спосіб, що висилає кождих вакаций около 50 дївчат на кількатижневий побут на село, щоби скріпити їх слабосильний орґанізм, а при тій нагоді не занедбує очевидно впливати на сю дїтвору також під зглядом національним. — Кошти удержаня одного такого відділу виносять пе-

---

мірившись на неї, кричав: Говори, хто тут вчера був, бо застрілю тебе!

Господиня умираючи зі страху, кинула ся на колїна і підоймила запаску, заслонюючись нею перед рушницею.

— Говори, був тут хто?

— Був.

— Хто?

— А не убєте его?

— Убю, сто разів убю, утоплю, спалю і за язик до шибеницї прибю. Говори, хто був?

— Не скажу.

— То убю і тебе! Раз — два — т —

— Прошу пана — радше его, як мене, то був — був —

— Жінко, ти мене замучиш! Хто тут був?

— Ви его убєте я, знаю — ви его добре знаєте.

— Чи знаю, чи не знаю, а убю! Кажи — хто був?

— То був —

— Ну?

— Мій коцур, прошу пана!

— Бодай тебе сьвіт не знав разом з твоїм коцуром! — закляв пан Пуц і відкинувши рушницю, випхав наполохану на смерть бабу за двері.

Проходжуючись відтак по комнатї проклинав виновника цїлого свого нещастя, коли нараз прийшло єму на гадку, що може той, хто знищив его образи, обібрав его і тому почав зараз пильно розглядати ся по комнатї. І справдї — палицї зі срібним окутєм не було.

Пан Пуц післав зараз по жандарма. Случайно прийшов той самий, що заарештував его на вічу. Описав єму точно палицю, дасть єму 25 зл. нагороди. Переглянувши ще разом комнату, замітили, що злочинець, котрий тут так господарив, лишив якусь свою палицю.

Зрадимо ласкавому читателеви, чия то була палиця. Она належала до пана Скопічка, котрий, як знаємо, через похибку побив пана Пуца его власною палицею і вкінци утїк з нею, лишивши в комнатї артиста свою.

Жандарм записав собі всьо і відійшов. Пустив ся до уряду, коли в тім стрітив пана Скопічка.

— В сам раз приходите; я хотів іти вже до вас; потрудіть ся до мене, мушу вам дещо сказати. — І по хвили сидів вже жандарм з нашим паном Скопічком в его мешканю, а той оповідав єму о своїй пригодї, розказував про обиду, якої зазнав через споганене портретів і скінчив всьо просьбою, аби жандарм віддав цїлу справу до суду.

Жандарм слухав, але нараз щось его кинуло; побачив в кутку з великим зачудованем палицю з срібним окутєм, котру пан Пуц був єму як найточнїйше описав. Радісний усьміх появив ся на его устах, бо чув, що 25 зл. не минуть его кишенї.

Бедви що пан Скопічек скінчив, поспішив жандарм назад до пана Пуца і доніс єму, що палиця вже найдена, що єї украв — пан Скопічек. Післали по полїцианта і пішли на ревізию. Палицю найдену у Пуца, взяли з собою.

— Хе, хе, хе! Вже веде его! — тїшив ся пан Скопічек, виглядаючи вікном. — Вже его веде — а то славний жандарм.

Запукали і ввійшли.

— Тїшить мене, що вже его ведете — повитав їх Скопічек.

— В імени права приходимо зробити ревізию в вашім мешканю — відповів жандарм урядовим голосом.

— У мене? — змішав ся пан Скопічек.

— Так, у вас, бо я пізнав у вас палицю, котру вкрадено нинїшної ночи панови Пуцови — а ось стоїть!

Пуц зараз єї пізнав.

Пан Скопічек напудив ся.

— То підступ — кричав — ви всї драби.

— Не ми, а ви!

— Ви!

— Знаєте ту палицю? — спитав жандарм пана Скопічка і держав єму перед очима его власну палицю.

— Очевидно, що знаю; то моя палиця! — крикнув пан Скопічек.

— То з вами зле, розумієте? Вашу палицю найшли ми в комнатї пана Пуца, неоспоримий доказ, що ви там були в ночи. Свою лишили там а срібну взяли з собою.

— Як кажу, досить доказу.

— Я. — Я —

— Ще нинї віддаю справу до суду.

По тих словах лишили всї наполоханого пана Скопічка і відійшли.

VII.

І знов в гостинници зібрало ся товариство, нинї був день памятний для тих, що закладали ся. Всї знали вже, хто виграв, бо по містї ходили страшні вісти о тім, що стало ся між паном Скопічком а паном Пуцом. Говорили, що побили ся, що пан Пуц хотів пана Скопічка убити, що кинув єму до юшки бомбу, та що взаїмно обжаловують ся о обиду чести, крадежи і т. д.

Імовірні були ті оповіданя о стілько, що жандарм ходив від одного до другого і до пана Пуца і до пана Скопічка.

І як-же броварник не міг виточити бочку пива?

Налито перші склянки і пили за здоровля, а відтак Іржічек і Каспер оповідали, як їм удало ся розлучити двох найбільших приятелів. Ледви оповіли, війшов пан Пуц, що на злість панови Скопічкови завзяв ся ходити до гостинницї.

Ледви его броварник побачив, встав і крикнув:

— Ходіть до нас пане Пуц; пийте з нами, ви виграли бочку пива, а я програв его. Але, у—ху—ху! кишеня програла а губа виграла. Ходіть пити!

Пан Пуц складав поклін за поклоном — В моїм закладі, сьмію спитати, високоповажне

ресічно 2.000 кор., на які товариство здобуває ся рікрічно лише з дуже великим трудом! Коли би проте сих вакаций мало ся виcлати також відділ хлопців, то товариство рішучо не є в силі роздобути других 2.000 корон без видатної помочи нашої львівскої рускої Громади. Підписаний Виділ уважає проте за свій обовязок представити нашому загалови дійсний стан річи і предложити до порішеня питанє, чи має виcлати сего року також 50 хоровитих хлопців на сьвіжий воздух, чи може нехай ті діти пропадають для нас дальше фізично і національно? В тій ціли будемо посилати через чотири місяці (від 1 марта до 1 червня включно) нашого курсора до тих львівских Русинів, яких адреси удалось нам дістати, і просимо їх уклінно, щоби зволили не відмовити нам своєї помочи. До кого курсор не прийде, се буде знаком, що ми не дістали адреси і сих просимо, щоби були ласкаві самі прислати жертву на руки скарбничку товар. п. Софії Левицкої, ул. сьв. Йосифа 6. — Виділ товариства не жалує праці і доложить заходів, щоби зі своєї сторони сповнити свій обовязок, однак вислід лежить в руках людий доброї волі, до яких отсе відкликуємось. — За „Товариство вакацийних осель" у Львові: *О. Бачиньска.* о. *Василь Лициняк*, секретар.

— **Язва термітів в Арґентині.** О. Ом. Ананевич, руский душпастир в Азара, в Арґентині, в листі до редакції „Руслана" остерігає наших людей перед виїздом до Арґентини і пише: „Для добра людий прошу замістити пересторогу, щоби ніхто не важив ся тепер їхати до Арґентини, бо буде проклинати через ціле житє годину, в якій прийшла єму ся гадка. Тут тепер нема ні землі, ні нема де гроша заробити. Всю людску працю нищать і то цілковито муравлі (яких кілька оказів долучаю). Люди сї тут (около 1.000 родин) суть пропавші для руского народа; причиною сего тутешні відносини". — Муравлі, про котрі тут згадує о. Ананевич, то одна із найстрашнійших язв, яка иноді навіщає цілі провінциї Арґентини і змушує людий втікати в инші безпечнійші від сих комах сторони. То поправді не муравлї лиш инші комахи, звані термітами, подібні трохи своєю будовою до муравлів, а ще більше тим, що подібно як і муравлї жиють в муравлисках, лиш так величезних, що бувають навіть на півтретя сяжня високі, а в обемі мають навіть і до 6 сяжнів. Комахи ті бувають на пів цаля а навіть і на цаль великі і ділять ся на робітників і войско. Самичка-королева, коли має зносити ячка, розрастає ся так, що буває і на 2 цалі довга і страшенно груба. Она зносить до 80.000 ячок. Внаслідок того терміти страшенно множать ся, а від часу до часу розмноживши ся сильно, нападають на людскі оселі, а тоді нищать все, що лиш їм попаде ся, обгризають не лиш всї ростини на поли і в городі, але нападають навіть на хати, лізуть до середини та й там нищать, що лиш дасть ся, кидають ся навіть на людий і на звірята. Оборонити ся від тих комах, що міліярдами спадають на людскі оселі, нема ніякого способу і люди мусять втікати в инші сторони.

— **Шпіґуни і денунциянти перед судом.** Вчера розпочала ся перед звичайним трибуналом карна розправа против Лейби і Йосля Вайсманів та їх шваґра Вольфа Штанберґа, всїх замешкалих в Окопах на границі Галичини. Оба Вайсмани, братя, то молоді люди, літ 23 і 27. Користаючи з того, що на самій границі, від сторони Росиї мали коршму, придумали собі ще й инший „інтерес" — підприємство еміґрацийне, постановили переводити російских підданих без паспортів за границю і висилати їх до Америки. Але що той інтерес був зависимий також і від російскої поліциї та російскої сторожі пограничної, то они зачали вислугувати ся також і чужому правительству. Они їздили майже що дня до Жванця або Хотима а Штайнберґ також і до Каменця подільского, де крутив ся звичайно коло дому полковника від жандармериї.

Вайсмани в страшний спосіб визискували тих нещасливих, що попали ся їм в руки, брали від них грубі оплати і придержували в своїм заїзді, за що казали їм добре оплачувати ся. Через них ставало ся нераз жертвою і людске житє. Заїздна коршма Вайсманів стоїть на горбі над Днїстром, звідки видко далеко за кордоном, як там ходить погранична сторожа російска а та знов може добре видїти коршму. В ночи з дня 28 сьвітня 1910 р. виправили Вайсмани ніби то потайком через границю до Росиї трох російских революционерів, але рівночасно здаєсь повідомили о тім російску сторожу пограничну, котра одного з тих людий застрілила на місци, другого зранила а третий втік до Австриї.

Прокураторня з ріжних доходжень і зізнань набрала переконаня, що Вайсмани були російскими шпіґунами. Самі обжаловані сказали шинкареви в Жваньци, Рідерови, що служать російскому правительству і дістають місячно 55 рублів. Впрочім люди по обох сторонах кордону говорили, що они суть шпіґунами. — Переслуханє розпочало ся від Лейби Вайсмана.

і славне товариство? — питав.

— От, веселий жарт з двома простими дурнями, котрих ті два панове, знаменито вивели в поле.

— Ну на їх здоровлє! Най жиють! — кричав розярений пан Пуц, котрому немов снило ся, що нині переживає тілько дивних річий. Торкнув свою склянку зі склянкою Іржічка і Каспра

— Адіть, той чоловік пє ще на наше здоровлє! — сьміяв ся Каспер.

І тепер весело попивали аж до півночи. Склянки скоро випорожнювались а голови ставали повнійші; пиво виявило тут свою стару прикмету: чим більше лили его на долину, тим більше лізло оно на гору, так, що в скорі кождий мав его аж по самі уха.

Била дванайцята. Гості підняли ся і розійшли ся. Пан Пуц встав разом з другими і заганяючись ішов до дому.

Місяць сьвітив і усьміхав ся до пана Пуца. Але пан Пуц бачив не один місяць а ще найменше десять. Так єму десятерило ся в голові від пива.

Ласкавий читатель міг би справедливо дожидати ще деяких подробиць о обох панах і я радо послужив би, але — холодна рука справедливости випередила мене на той раз.

Рано, коли ще пан Пуц висипляв ся по вчерашній забаві, звив ся жандарм; збудивши его відвів до арешту, де мав за свої крики на вічу відсидіти два місяці.

Легко собі подумати, як тішив ся з того пан Скопічек, що щасливо викрутив ся зі своєї біди. Він приписував собі заслугу що пана Пуца замкнули.

На другий день по повороті з вязниці випровадив ся пан Пуц з Ова. Кажуть, що замешкав в Празі і як хто що знає о нім, нехай не лїнує ся подати се до відомости писателеви сих стрічок.

Телеґрами.

Будапешт 2 марта. Бан хорватский Чуба зложив нині візиту міністрови Біліньскому, а др. Біліньский був опісля у президента кабінету Кін-Гедерварія. Мабуть нині по полудни верне др. Біліньский до Відня.

Льондон 2 марта. Вчера арештовано загалом 152 суфражисток: випущено їх за порукою на волю.

Пекін 2 марта. Около 1500 ворохобників опанувало поїзд їдучий до Гонан і поїхали ним в дальшу дорогу.

Атини 2 марта. В Ретімо (на Креті) настав повний спокій. Магометаньскі склепи знов поотвирані. Англійский пароход „Мінерва" відїхав з порту.

Константинополь 2 марта. Праса виступає і дальше против мирового посередництва і против заключуваня мира на основі признаня італіяньского декрету анексийного.

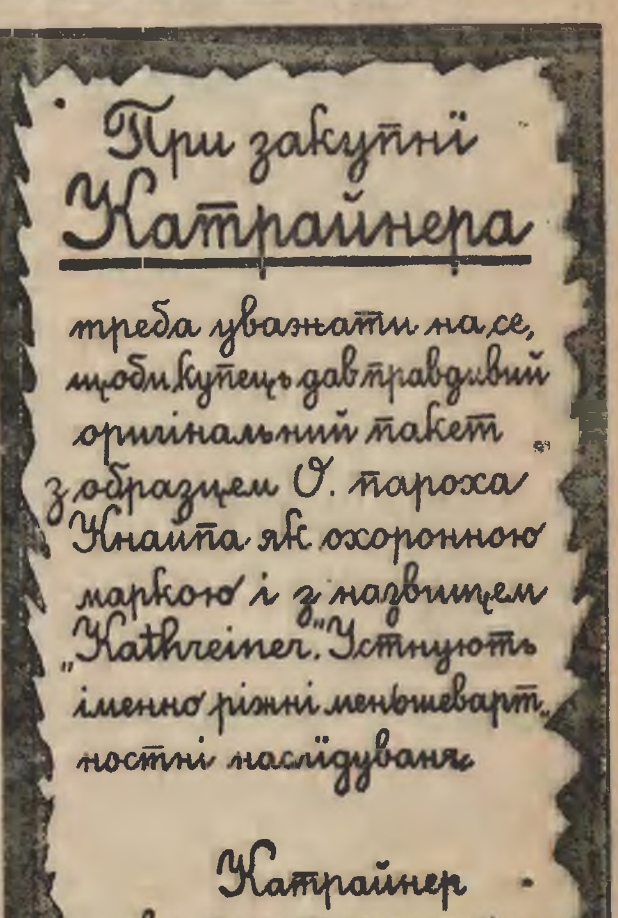
Цїна збіжа у Львові.

дня 1-го марта:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·20	до	11 50
Жито	9·10	„	9·40
Овес	8·—	„	8·30
Ячмінь пашний	8·—	„	8·50
Ячмінь броварний	8·50	„	10 50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	13·—
Вика	10 50	„	11 50
Бобик	8 70	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	80·—	„	90·—
Конюшина біла	115·—	„	135·—
Конюшина шведска	75·—	„	90·—
Тимотка	60 —	„	75·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

З друкарнї В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.